

Λωτός

9-11 ετών

Με νίκησε
ένας παπαγάλος!

Κόλλα το!

Πιτ Τζόνσον

ΓΟΝΕΙΣ ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ

Ψιτό
Φασόλι

Το «καρδύμενο»
παιχνίδι
των μπαμπά

Μπεν & Μπέν

Ο «γαϊδεμένος»
της δασκάλας

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MY PARENTS ARE OUT OF CONTROL
Από τις Εκδόσεις Corgi Yearling, Λονδίνο 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γονείς εκτός ελέγχου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Pete Johnson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Pete Johnson, 2013
© Εικονογράφησης: Nikalas Catlow
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2014

ISBN 978-618-01-0298-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΠΙΤ ΤΖόνσον

ΓΟΝΕΙΣ ★ ΕΚΤΟΣ ★ ΕΛΕΓΧΟΥ

Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριλίδου

Ο ΠΙΤ ΤΖΟΝΣΟΝ γεννήθηκε το 1956 στο Ουίντσεστερ της Αγγλίας. Σπούδασε αγγλική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Μπέρμιγχαμ και δίδαξε αγγλικά και θέατρο σε διάφορα γυμνάσια. Επίσης, εργάστηκε ως κριτικός κινηματογράφου στη ραδιοφωνική εκπομπή Radio One του BBC. Επί δέκα χρόνια αλληλογραφούσε με την Ντόντι Σμιθ, συγγραφέα του γνωστού μυθιστορήματος *Τα 101 σκυλιά της Δαλματίας*, η οποία τον ενέπνευσε να γίνει συγγραφέας. Το πρώτο του μυθιστόρημα, SECRETS FROM THE SCHOOL UNDERGROUND, το έγραψε παρατηρώντας τους μαθητές του και ζητώντας τους να του δώσουν ιδέες. Το αγαπημένο του θέμα είναι οι ιστορίες τρόμου, γιατί του αρέσει να ξαφνιάζει τους αναγνώστες του.

Έχει γράψει πολλά βιβλία τα οποία έχουν βραβευτεί και μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Μερικά από τα έργα του είναι: ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ (Εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ), Η ΜΑΓΙΚΗ ΚΑΠΑ (Εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ), AVENGER, PHANTOM FEAR, THE CREEPER, THE GHOST DOG, TRAITOR, THE HERO GAME κ.ά. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα μυθιστορήματά του ΠΩΣ ΝΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΣΟΥ, ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΤΑΡΑΞΙΑΣ και ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΔΙΑΣΗΜΟΣ.

*Αυτό το βιβλίο το αφιερώνω στην εκπληκτική επιμελήτριά
μου, Νάταλι Ντόχερτι. Της είμαι ευγνώμων.*

*Και στον ανιψιό μου, Χάρι Μπερτζ,
που άκουσε πρώτος την ιστορία.*

Σταμάτησα και να αναπνέω για αρκετά δευτερόλεπτα. Και η Μάντι το ίδιο, είμαι βέβαιος.

Γιατί από τις σκάλες κατέβαινε ο μπαμπάς και φορούσε...

Συγγνώμη, πρέπει να σταματήσω για λίγο.

Ο τρόμος για αυτό που πρόκειται να πω με έχει κυριεύσει πάλι. Αλλά τώρα είμαι κάπως πιο ήρεμος και μπορώ να σου τα πω όλα.

Ο μπαμπάς κατέβηκε χοροπηδηχτός τις σκάλες φορώντας αυτό το απαίσιο, κίτρινο, «χαρούμενο» (!) πουκάμισο και ένα στενό, κόκκινο, δερμάτινο παντελόνι.

Αλλά αυτό που φορούσε στο κεφάλι ήταν που μου πάγωσε το αίμα.

Ήταν ένα καπέλο του μπέιζμπολ με χρυσό λογότυπο, και το φορούσε ανάποδα.

Σημαντικό μήνυμα

Στο ημερολόγιο αυτό δεν υπάρχει τίποτα υπερβολικό.

Κάποια πράγματα μπορεί να φαίνονται απίστευτα. Αλλά μου συνέβησαν όλα.

Και θα μπορούσαν να συμβούν και σε σένα. Βασικά, είναι πολύ πιθανό να συμβούν και σε σένα.

Αλλά δεν πρέπει να ανησυχείς.

Γιατί έχεις εμένα που θα σε βοηθήσω. Οπότε προτείνω να διαβάσεις το ημερολόγιό μου δύο φορές. Την πρώτη φορά άραξε και απόλαυσέ το, και αν σου έρθει να γελάσεις με κανένα από τα αστεία μου, θα χαρώ πραγματικά πολύ.

Τη δεύτερη φορά διάβασε προσεκτικά και συγκεντρώσου. Ίσως θελήσεις να κρατήσεις και σημειώσεις. Κι έτσι μετά θα ξέρεις τι να κάνεις όταν οι γονείς σου θα...

Αλλά ας μη βιαζόμαστε. Σταματώ εδώ και θα τα πούμε στις επόμενες σελίδες.

Λούις ο Αστείος

|

Η μαμά και ο μπαμπάς μαθαίνουν καινούριες λέξεις

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

6.00 μ.μ.

Η μαμά και ο μπαμπάς πέρασαν και έριξαν μια ματιά στο δωμάτιό μου. Μια άλλη φορά είχαν μπουκάρει και κάθονταν και με έβλεπαν να διαβάζω τα μαθήματά μου.

Δε με άφηναν ποτέ ήσυχο. Όπου κι αν κοίταζα, τσουπ! τους έβλεπα μπροστά μου. Βασικά και στην τουαλέτα να πήγαινα, αν έκανα πάνω από δυο λεπτά, τους είχα ικανούς να φωνάξουν: «Είσαι καλά;» και «Ελπίζω να κάνεις κάτι εποικοδομητικό εκεί μέσα».

Γονεϊκή κόπωση. Αυτό είχα. Μέχρι που αποφάσισαν ότι είχαν γίνει πολύ πιεστικοί και αναθεώρησαν τις μεθόδους τους. Έτσι, τώρα πια μου σφυρίζουν απλώς από την πόρτα.

«Πώς πάει η επανάληψη, Λούις;» ρώτησε ο μπαμπάς.

Δε μου πήγαινε να τους πω την αλήθεια. Θέλω να τους προστατεύσω από τη σκληρή πραγματικότητα. (Αλλά θα σου πω περισσότερα για το θέμα αυτό αργότερα, αγαπημένο μου ημερολόγιο.) Έτσι, λοιπόν, απάντησα γενικά κι αόριστα «Καλά».

«Παρεμπιπτόντως», είπε ο μπαμπάς, «θα έρθει απόψε για φαγητό το νέο μου αφεντικό».

«Κάπως ξαφνικό είναι αυτό», απάντησα. «Είμαι σίγουρος ότι αυτοκαλέστηκε».

Ο μπαμπάς έσκασε ένα μικρό χαμόγελο. «Κάπως έτσι».

«Και είμαι σίγουρος, επίσης, ότι μοιάζει με πτώμα τριών ημερών», συνέχισα, «όπως το παλιό σου αφεντικό».

«Εδώ κάνεις λάθος», με διόρθωσε ο μπαμπάς. «Είναι πολύ νέος. Και θέλει να γνωρίσει όλους τους μάνατζερ και τις οικογένειές τους ανεπισήμως». Ο μπαμπάς έσκασε πάλι ένα μικρό χαμόγελο. «Κι απόψε είμαστε εμείς οι τυχεροί».

«Θα έρθει γύρω στις εφτά», πρόσθεσε η μαμά.

«Ο ενθουσιασμός μου δεν περιγράφεται», είπα. Και τότε μου ήρθε η απαίσια σκέψη. «Μη μου πείτε ότι θα πρέπει να φορέσω κοστούμι;»

«Μόνο για λίγες ώρες», απάντησε η μαμά.

Βόγκηξα δυνατά. «Να υποθέσω κιόλας πως, όταν έρθει, θέλετε να υποκλιθώ και να τον ράνω με ροδοπέταλα;»

«Όχι, να είσαι όπως πάντα», είπε ο μπαμπάς.

«Αλήθεια;» χαμογέλασα σαρδόνια.

«Ε, περίπου», πρόσθεσε βιαστικά ο μπαμπάς.

6.15 μ.μ.

Οι γονείς μου έφυγαν τώρα, οπότε μπορώ να σου πω αυτό που δεν τους έχω πει.

Είχαμε ένα μεγάλο διαγώνισμα στην Ιστορία την περασμένη εβδομάδα, όχι μόνο στο τμήμα μου αλλά σε όλη την τάξη. Ο βαθμός του διαγωνίσματος είναι γραμμένος με κόκκινο του αίματος μελάνι πάνω πάνω στην κόλα μου.

Πήρα 4%.

Αν θέλουμε να δούμε την καλή πλευρά του θέματος, ο βαθμός αυτός είναι καλύτερος από το 3%. Για να μην πούμε για το 2%. Και σίγουρα έχω αφήσει πολύ πίσω μου όσους πήραν 1%.

Μόνο που δεν πήρε κανείς. Εγώ είχα τον χαμηλότερο βαθμό. Ένωσα πολύ βλάκας.

Αλλά είμαι σε αυτό το σχολείο εδώ και δύο μόνο εβδομάδες και έχουν προχωρήσει πολύ περισσότερο από ό,τι εμείς στο παλιό μου σχολείο (όπου δεν είχαμε φτάσει καν στον δέκατο όγδοο αιώνα, ενώ εδώ τον έχουν σχεδόν τελειώσει, σε περίπτωση που σε ενδιαφέρει, αν και είμαι σίγουρος ότι δε σε ενδιαφέρει).

Τέλος πάντων, μου είπαν ότι μπορώ να γράψω ξανά το διαγώνισμα την επόμενη Πέμπτη. Μόνο που οι γονείς μου νομίζουν ότι αυτή θα είναι η πρώτη φορά.

Εν τω μεταξύ, από το σχολείο περιμένουν να πε-

ράσω όλη μου τη ζωή μέχρι τότε κωμένος στο βουνό από σημειώσεις που μου έδωσαν να διαβάσω. Και μόνο που τις βλέπω, πονάει το κεφάλι μου.

Άσε που έχω και ένα μεγάλο πρόβλημα. Έχω μια πολύ σπάνια πάθηση. Είμαι υπερβολικά αλλεργικός στο διάβασμα για το σχολείο.

Να, ας πούμε την προηγούμενη εβδομάδα που ασυναίσθητα έβγαλα το τετράδιο των μαθηματικών, αμέσως το πρόσωπό μου άρχισε να μυρμηγκιάζει. Το επόμενο πρωί ένα γιγάντιο κόκκινο σπυρί είχε εμφανιστεί στο σημείο εκείνο. Επομένως ειλικρινά, για να προστατεύσω το δέρμα μου, αποφεύγω να κάνω τα μαθήματά μου από τότε.

Αλλά έχω και καλά νέα, υπέροχα νέα, τέλεια νέα... εντάξει, κατάλαβες. Λοιπόν, το σχολείο δεν είναι τόσο σημαντικό για μένα. Βασικά θα μπορούσα να το παρατήσω και τώρα. Αφού έμαθα επιτέλους την αλφαβήτα και μπορώ να μετρήσω περίπου μέχρι το τέσσερα, δε χρειάζομαι κάτι άλλο για να κάνω τη ζωή που θέλω, δηλαδή τους ανθρώπους να γελάνε.

Ακόμη και τώρα που γράφω αυτό το ημερολόγιο, προσπαθώ να σκεφτώ κάτι αστείο να σου πω. Το κεφάλι μου είναι γεμάτο ανέκδοτα όλη την ώρα. Οπότε είναι η μόνη δουλειά που μπορώ να κάνω. Και σίγουρα είναι η μόνη που θέλω να κάνω. Να γίνω κωμικός.

Και δε θα νυσχάσω αν δεν αποκτήσω τη δική μου τηλεοπτική εκπομπή. Τουλάχιστον. (Η οποία θα ήθελα να προβάλλεται κάθε Σάββατο βράδυ, αλλά αυτό δέχομαι και να το συζητήσω.)

Τέλος πάντων, το περασμένο καλοκαίρι, αν θες το πιστεύεις, το όνειρό μου άρχισε να γίνεται πραγματικότητα. Παραλίγο να βγω σε μια τηλεοπτική εκπομπή που λέγεται *Τα αστέρια του αύριο*. Πέρασα εύκολα τους πρώτους γύρους. Έφτασα μέχρι τον τελευταίο αλλά δε με διάλεξαν για την εκπομπή. Όλα έδειχναν πως είχε φτάσει η ώρα μου, αλλά ξαφνικά αντί σας και έχετε γεια.

Παρ' όλα αυτά, η ατζέντισσά μου είπε πως το γεγονός ότι έφτασα τόσο κοντά αποδεικνύει ότι δεν είμαι ερασιτέχνης πια. Όχι, τώρα είμαι ημι-επαγγελματίας.

Α, ναι, έχω ατζέντισσα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά είμαι και ο μοναδικός πελάτης της. Τη λένε Μάντι και είναι στην ηλικία μου (αλλά πάει σε άλλο σχολείο).

Γνωριστήκαμε στην Ομάδα Θεάτρου. Εκεί μου είπε η Μάντι ότι από πάντα ήθελε να γίνει διάσημη ηθοποιός. Μάλιστα κατάφερε να πάρει και έναν σπουδαίο ρόλο, αυτόν της Νάνσι στον *Όλιβερ Τουίστ*. Αλλά προτού ακόμη βγει στη σκηνή, άρχισε να ξερνάει παντού. Και τελικά χρειάστηκε να παίξει τον ρόλο η αντικαταστάριά της.

Τότε κατάλαβε ότι το άγχος της δε θα την άφηνε να καταφέρει και πολλά ως ηθοποιός. Έτσι αποφάσισε να διοχετεύσει την ενέργειά της στην αναζήτηση ταλέντων.

Και βρήκε εμένα.

Η Μάντι πιστεύει ότι θα μου συμβούν καταπληκτικά πράγματα σύντομα.

Κι εγώ το πιστεύω.

Απλώς ελπίζω να βιαστούν λίγο να συμβούν αφού...
αλλά η μαμά τσιρίζει να φορέσω το κοστούμι μου.

Οπότε θα τα πούμε αργότερα.

9.30 μ.μ.

Να με, λοιπόν, με το χαμόγελο κολλημένο στα χείλη και σφικτοδεμένος σαν γαλοπούλα μέσα στο κοστούμι μου. Ο Έλιοτ, ο μικρός μου αδελφός, φορούσε κι αυτός κοστούμι. Κι ο μπαμπάς το ίδιο, κι η μαμά είχε βάλει τις πολύ καλές της πέρλες στον λαιμό. Και τότε ήρθαν το αφεντικό του μπαμπά και η πολύ όμορφη γυναίκα του, η Μαρία. Ήταν ένας τύπος με ατημέλητα μαλλιά, φθαρμένο δερμάτινο μπουφάν, στενό τζιν και πολύ κουλ αθλητικά παπούτσια – καμία σχέση με το ντύσιμο που θα έπρεπε να έχει για απόψε.

Το αφεντικό του μπαμπά θα πρέπει να ένιωσε πολύ άσχημα που ήταν έτσι ντυμένος, αλλά δε φάνηκε καθόλου κάτι τέτοιο από τον τρόπο που πλησίασε μες στην άνεση τον Έλιοτ και μένα και είπε: «Τι κάνετε, μάγκες; Με λένε Ραπ». Μετά χτύπησε την μπουνιά του στις δικιές μας. Από οποιονδήποτε άλλον μεγάλο αυτό θα μου φαινόταν τραγικό, αλλά για κάποιον λόγο με τον Ραπ δεν ήταν – ίσως γιατί τριγυρνούσε στο σπίτι μας σαν να ήταν κανένας ροκ σαρ.

Λοιπόν, ο μπαμπάς έχει μια αποθήκη στον κήπο που την έχει μετατρέψει σε γραφείο. Οπότε υπέθεσα ότι θα έπαιρνε τον Ραπ και θα κώνονταν εκεί μέσα να μιλήσουν για δουλειές. Αλλά ο Ραπ άραξε με τον

Έλιοι και μένα και είπε στον μπαμπά: «Τα νέα παιδιά είναι το μέλλον μας, οπότε μ' αυτά πρέπει να κάνουμε παρέα. Είναι πολύ σημαντικά για μας».

Κι έτσι ο Ραπ έκανε ένα σωρό ερωτήσεις σ' εμένα τον «πολύ σημαντικό». Όταν με ρώτησε τι μου αρέσει να κάνω στο σχολείο, απάντησα: «Να κόβω με καράτε σπιλ τα μολύβια και να εκνευρίζω τους καθηγητές», και ο Ραπ γέλασε τόσο πολύ που παραλίγο να πέσει από την καρέκλα του. Τον συμπάθησα πολύ έπειτα από αυτό.

«Είσαι αστείος εσύ», είπε και με κοίταξε επιδοκιμαστικά. Μετά κοίταξε τον μπαμπά. «Κι εσύ είσαι στην εταιρεία πάνω από είκοσι χρόνια».

«Σωστά», συμφώνησε ο μπαμπάς, λίγο ντροπαλά. Είχε βγάλει τη γραβάτα του και είχε ανεβάσει τα μανίκια του πουκαμίσου του για να μη νιώθει άβολα ο Ραπ, κάτι που ήταν ευγενικό εκ μέρους του. «Φυσικά ξεκίνησα από πολύ χαμηλά».

«Και όλο παίρνει προαγωγές», πρόσθεσα για να ανεβάσω λίγο τον μπαμπά. «Γι' αυτό αναγκαστήκαμε να μετακομίσουμε εδώ».

«Δεν πρέπει να σου είναι εύκολο», είπε η μαμά στον Ραπ, «να σε ρίχνουν έτσι ξαφνικά σε μια νέα εταιρεία μόλις λίγους μήνες πριν...»

«Γι' αυτό επαφίεμαι σε ανθρώπους όπως ο σύζυγός σου», τη διέκοψε ο Ραπ. «Που έχει τόσο μεγάλη πείρα».

«Αρκεί», είπε ο μπαμπάς, «να μην εννοείς με ευγενικό τρόπο ότι είμαι μεγάλος». Ο Ραπ και ο μπαμπάς γέλασαν πολύ με αυτό.

Τότε ο Ραπ είπε στον μπαμπά: «Μαζί θα φέρουμε την εταιρεία στην κορυφή. Έχουμε πολλούς εκεί μέσα που κάνουν τα ίδια και τα ίδια για πάρα πολύ καιρό τώρα. Ας τους ταρακουνήσουμε». Χαμογέλασε στον μπαμπά. «Είσαι έτοιμος για τη μεγάλη ανατροπή;»

Ο μπαμπάς είπε ότι ασφαλώς και ήταν. Μου άρεσε που ο Ραπ έκανε ακόμη και τη δουλειά να δείχνει συναρπαστική.

Και αφού ο Ραπ και η Μαρία έφυγαν για να πάνε στο «καλύβι» τους (όπως το αποκάλεσε ο Ραπ), είπα στον μπαμπά: «Δε φάνηκε να τον πείραξε τον Ραπ που ξέχασε να φορέσει κοστούμι».

«Γιατί να τον πειράξει;» είπε ο μπαμπάς με κάτι παραπάνω από λίγη πικρία. Υποθέτω ότι εννοούσε πως ο Ραπ είναι το αφεντικό και μπορεί να φοράει ό,τι θέλει.

«Ο Ραπ δείχνει πολύ νέος, έτσι δεν είναι;» σχολίασα. «Πόσων χρόνων είναι;»

«Είκοσι εννιά», απάντησε ο μπαμπάς και δε νομίζω ότι τον έχω ακούσει ξανά να μιλάει τόσο γρήγορα.

«Θα έλεγα ότι ο Ραπ είναι το καλύτερο αφεντικό που είχες ποτέ, έτσι, μπαμπά;»

Ο μπαμπάς έβγαλε έναν βρυχηθμό και δεν ήταν ούτε κατά διάνοια το ίδιο χαρούμενος όσο ήταν πριν έρθει ο Ραπ. Οπότε, για να του φτιάξω το κέφι, είπα: «Μπαμπά, αύριο είναι τα γενέθλιά σου».

Αλλά ούτε με αυτό ανέβηκε καθόλου.

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

4.30 μ.μ.

Είναι τα γενέθλια του μπαμπά. Του πήρα ένα κουτί μπισκότα και μια μπάλα ποδοσφαίρου που, όταν την κλοτσάς, ακούγεται ένα τραγουδάκι. Ναι, ξέρω, τον κακομαθαίνω.

Περνούσε καλά πάντως μέχρι πριν από είκοσι λεπτά. Γιατί τότε θυμήθηκε ποιοι θα έρχονταν για φαγητό: η γιαγιά και ο παππούς, δηλαδή οι γονείς του.

Η γιαγιά μου μιλάει τέσσερις γλώσσες, αλλά δε λέει ποτέ τίποτα ευχάριστο σε καμία απ' αυτές. Ο παππούς είναι λιγότερο ζοφερός, εκτός αν μιλάμε για τον σύγχρονο τρόπο ζωής – δεν αρέσει ούτε στον παππού ούτε στη γιαγιά. Και αν μπορούσαν, θα τον ξαπόστελναν ευχαρίστως και θα τον αντικαθιστούσαν με μια τελειώς διαφορετική εποχή. Επίσης, δεν έχουν κανένα πρόβλημα να τη λένε συνέχεια σ' εμένα και τον Έλιοτ.

«Αν μου ξαναπεί η γιαγιά να βγάλω τους αγκώνες μου από το τραπέζι», είπε ο Έλιοτ, «ή με ρωτήσει αν έπλυνα τα χέρια μου σήμερα, θα της πω να κοιτάζει τη δουλειά της. Εγώ δεν τη ρωτάω αν έπλυνε τα χέρια της».

«Δε θα πεις κουβέντα», τον αποπήρε η μαμά. «Προσπάθησε να καταλάβεις πώς βλέπουν αυτοί τα πράγματα και... τέλος πάντων, δε μας επισκέπτονται και τόσο συχνά».

Τότε μας ανακοίνωσε ο μπαμπάς ότι έφτασαν αλλά δεν έδειξε και ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

7.25 μ.μ.

«Για πες, λοιπόν, Λούις», είπε η γιαγιά και το άρωμά της, που μου θύμιζε πάντα εντομοαπωθητικό, προσγειώθηκε πάνω μου σαν δηλητήριο, «είσαι καλά στο καινούριο σου σχολείο;»

«Α, ναι, μια χαρά», απάντησα γενικώς και αορίστως, με έντονη διάθεση να αλλάξω θέμα.

Αλλά η γιαγιά επέμενε. «Και πώς τα πηγαίνεις με τους καθηγητές;»

«Τα πηγαίνω τόσο καλά μαζί τους που με φωνάζουν “το ζωάκι των καθηγητών”». Με βάζουν και σε κλουβί μέσα στην τάξη». Εμένα μου φάνηκε πολύ αστείο, αλλά η γιαγιά με κοίταζε μεπερδεμένη.

«Σε βάζουν σε κλουβί...» άρχισε να λέει. «Δεν καταλαβαίνω τι λες».

«Αστείο είναι», εξήγησε ο παππούς, ο οποίος μοιάζει με κυνηγόσκυλο που μόλις άκουσε ένα πολύ δυσάρεστο νέο.

«Μπράβο, παππού», τον συγχάρηκα. «Και να ακόμη ένα για πάρτη σας. Τι είπε ο αστυνόμος στον περιπερά του; “Ψιλά στα χέρια!” Το πιάσατε;»

Ο παππούς γέλασε λίγο αλλά άτονα, χωρίς ιδιαίτερη διάθεση. Μας ζήτησε με τον Έλιοτ να πάμε κοντά του και μας έδωσε από ένα κολληριστό χαρτονόμισμα. Τσιγκούνης δεν είναι, αυτό έχω να το λέω.

«Ουάου, παππού, είναι φοβερό», φώναξε ο Έλιοτ.

Ο παππούς μόρφασε αμέσως. «Απαξιώνεις τη γλώσσα όταν χρησιμοποιείς τις λέξεις τόσο αδιάκριτα. Μια υπέροχη θέα είναι φοβερή, ή...»

Ο παππούς είναι ικανός να λέει τα δικά του για αιώνες, οπότε ήμαστε τυχεροί που τον διέκοψε η γιαγιά για να πει: «Μαντέψτε τι βρήκα σήμερα». Περίμενα να βγάλει τίποτα χρυσά νομίσματα ή κανένα ξεχασμένο κειμήλιο που θα μας έκανε δισεκατομμυριούχους. Αλλά αυτή έδωσε στον μπαμπά μια φωτογραφία.

Όταν την είδε ο μπαμπάς, πετάχτηκε από την καρέκλα του σαν να τον διαπέρασε ηλεκτρικό ρεύμα. Και είπε απαλά: «Σαν να είδα φάντασμα».

«Είναι κάποιο φάντασμα στη φωτογραφία;» ρώτησε ενθουσιασμένος ο Έλιωτ.

«Κατά κάποιον τρόπο», απάντησε ο μπαμπάς εξακολουθώντας να κοιτάζει τη φωτογραφία. «Είμαι εγώ πολλά χρόνια πριν. Μα πού τη βρήκες;»

«Τακτοποιούσα κάποια ντουλάπια», εξήγησε η γιαγιά, «κι έπεσα πάνω της».

Ο μπαμπάς έδωσε τη φωτογραφία στη μαμά, η οποία χαμογέλασε πλατιά, και κατόπιν την έδωσε σε μένα.

Στην αρχή νόμιζα ότι ήταν φωτογραφία ενός πατελониού καμπάνα. Ήταν τεράστια η καμπάνα.

Μετά κατάλαβα ότι κάποιος το φορούσε... ο μπαμπάς.

Τα μαλλιά του ήταν πολύ μακριά (υπερβολικά μακριά) και φορούσε ένα δαντελωτό πουκάμισο και ένα βελούδινο σακάκι. Επίσης, είχε περασμένο στον λαιμό του ένα φουλάρι και στο αυτί έναν ασημένιο κρίκο.

«Τότε δεν ήταν που ήσουν στους Κομφούς Ρέμπελους;» ρώτησε η μαμά.

«Τι στο καλό είναι αυτό;» γέλασα κοροϊδευτικά.

«Το συγκρότημά μου», εξήγησε ο μπαμπάς. «Όχι, αυτή η φωτογραφία τραβήχτηκε λίγο νωρίτερα».

«Πόσων χρόνων ήσουν;» ρώτησε η μαμά.

«Δε θυμάμαι ακριβώς», άρχισε να λέει ο μπαμπάς.

«Εγώ θυμάμαι», είπε η μαμά. «Την τραβήξαμε τη μέρα που έκλεινες τα δεκαπέντε. Οπότε ακριβώς τριάντα χρόνια...»

«Καλά, καλά», τη διέκοψε ο μπαμπάς, «φτάνει, νομίζω».

Αλλά ήταν αργά. Ο Έλιοτ έκανε με μανία υπολογισμούς στο κεφάλι του, αλλά εγώ έτσι κι αλλιώς ήξερα την ηλικία του μπαμπά. Οπότε είπαμε με μια φωνή: «Είσαι σαράντα πέντε».

Εγώ πρόσθεσα: «Ναι, μπαμπά, έφτασες τα σαράντα πέντε – είσαι και επίσημα μεγάλος πια».

«Εντάξει, μη μου το τρίβετε στη μούρη», είπε ο μπαμπάς σιγανά.

«Και τέλος πάντων, τώρα τα σαράντα πέντε είναι όπως ήταν τα τριάντα», είπε η μαμά χαρωπά.

«Ποιος το λέει;» παραξενεύτηκε η γιαγιά.

«Οι σαρανταπεντάρηδες», είπε με ένα γελάκι ο παπούς. Ύστερα γύρισε σε μένα: «Πριν από τριάντα χρόνια τού γκρίνιαζα για τη μουσική που άκουγε. Υποθέτω ότι το ίδιο κάνει αυτός σε σένα τώρα».

«Εδώ κάνεις λάθος», διαμαρτυρήθηκε ο μπαμπάς. «Τις προάλλες έβλεπα στο MTV κάτι ραπ τραγούδια, έτσι δεν είναι, Λούις;»

«Ναι;»

«Ναι. Αντε, Λούις, υποστήριξέ με», είπε ο μπαμπάς.

«Καλά, μπορεί, για περίπου είκοσι δευτερόλεπτα», του αναγνώρισα.

«Εντάξει, είχα κι άλλα πράγματα να κάνω αλλά, όταν τα έβλεπα, κουνιόμουν».

«Κουνιόμουν», επανέλαβα γελώντας δυνατά. «Κανείς δεν το λέει αυτό πια».

Ο παππούς έσκυψε και με ένα περιπαικτικό χαμόγελο στο πρόσωπό του είπε: «Πάρ' το απόφαση, είσαι τόσο μακριά από τους σημερινούς εφήβους όσο ήμουν εγώ από σένα. Συμβαίνει σε όλους. Όλοι καταλήγουμε να είμαστε γεροπαράξενοι». Και μετά πρόσθεσε: «Αρχίζεις να κάνεις και προκοίλι, όπως κι εγώ στην ηλικία σου».

Ο μπαμπάς γύρισε αμέσως προς τη μαμά. «Δεν είναι αλήθεια αυτό, είναι;»

«Εντάξει, ένα μικρούλι», παραδέχτηκε η μαμά.

Δεν είχα ξαναδεί ποτέ τον μπαμπά τόσο τρομαγμένο.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Λιγτός
9-11 ετών

Δ' & Ε' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Πιτ Τζόνσον

ΓΟΝΕΙΣ ★ΕΚΤΟΣ★ ΕΛΕΓΧΟΥ

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Ο Λούις δε δίνει μεγάλη σημασία όταν οι γονείς του του ζητάνε συμβουλές για να είναι κουλ. Στην πραγματικότητα, το θεωρεί αστείο να τους βλέπει να λένε «γιο» και να χρησιμοποιούν εκφράσεις όπως «τα σπάει» και «τζάμι». Μέχρι τη στιγμή που αρχίζουν να φοράνε τα καπελάκια του μπείζμπολ ανάποδα και ο μπαμπάς εμφανίζεται έξω από το σχολείο του ντυμένος ράπερ... Η κατάσταση είναι πια εκτός ελέγχου! Ο Λούις και η κολλητή του, η Μάντι, αποφασίζουν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και να βάλουν τους γονείς στη θέση τους.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0298-7

9 786180 102987

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 13333

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ